

„Goed voor mij!” Daar had zij blijkbaar nooit over gedacht. „O, neen hij is niet goed voor mij, ik ben goed voor hem! Als een vrouw trouwt dan is zij goed voor haar man en als je getrouwd bent zijn ze allemaal eender. Liefhebben is plezier, trouwen is werk. Maar ik klaag niet en Brigida zal niet klagen want senor Guaraa is rijk en hij zal de schulden betalen.”

Bijna een jaar later keerde ik terug en toen dacht ik dat ik mijn oude kamers wel weer kon betrekken.

Het was nacht — een wonderlijk heldere nacht — en ik zwierf door de kromme straten van Zafra die altijd mijn verbeelding geprikkeld hadden.

Er was feest ter eere van een heilige of van iets anders en een gedeelte van de stad was op een eigenaardige manier verlicht; ik vervolgde mijn weg en bevond mij plotseling in de schaduw van het groote nonnenklooster, waar de zusters van Santa Cistercia hun goede daden bedrijven. Er was ook een hospitaal aan verbonden en dikwijls had ik de gesluisde nonnen in de armenwijken gezien, helpend waar zij konden.

Als men alleen Protestante landen kent, begrijpt men nooit geheel het roerende vertrouwen en het geloof dat de armen in hun kerk en haar instellingen hebben in plaatsen waar de geestelijkheid overheerscht. Nergens ziet men dit sterker dan in Spanje; een stervend volk misschien, maar een volk op een buitengewoon schilderachtig doodsbed.

De kale, gewitte muren doemden op uit het duister en toen ik langs de sombere deur ging, zag ik een donkere gestalte zachtjes de brede trappen opsluipen en toen aarzelend blijven stilstaan. Eerst begreep ik het doel van de vrouw niet, maar toen, het pakje in haar armen bemerkend, begreep ik.

Het was een van die arme schepsels, die haar kind naar het draaiende kribje brengen, dat in Spanje nog gevonden wordt in de deuren van hospitalen en nonnenkloosters. Dikwijls had ik die met zachte kussens bekleede kribjes bekeken, waarin de vondelingen of de kinderen waarvan de moeders uit armoede, of om andere redenen afstand willen doen, neer gelegd worden. Het kribje is altijd klaar en het kind wordt er in gelegd, waarop de vrouw na een laatste blik op het kindje geworpen te hebben, het kribje — dit draait om een spil — naar binnen duwt. Dan trekt zij aan een bel en verdwijnt. Het is de laatste maal dat de moeder haar kind ziet; haar eenige troost is, dat men zegt, dat de nonnen heel goed voor de kinderen zorgen en dat de staat, geloof ik, voor hun gedeeltelijke opvoeding zorgt.

Deze vrouw scheen afkeerig te zijn van den stap, die zij ging doen. Zij aarzelde en bij het licht dat op de muren weerkaatste, zag ik, dat zij de doek, die het kind bedekte, oplichtte met een gebaar, alsof zij het wou toonen aan iemand die achter haar stond of misschien een laatste beroep doende op de mededoogenlooze hemel, schitterend van sterren.

Toen, met een snik, nam zij het uit haar doek, kustte het hartstochtelijk en legde het in het kribje. Zij draaide het snel rond alsof zij vreesde dat haar moed haar zou verlaten en bijna voor dat ik de klank van de bel hoorde, was zij vlug naar beneden gekomen en bonsde tegen mij aan. Toen voor het eerst herkende ik haar. Het was Brigida, haar gezicht verwrongen van smart, maar zij was niet meer het schreiende meisje, dat ik een jaar geleden had gezien; zij was nu een vrouw, die had geleden en die nu met haar kind alle hoop had opgegeven. Zij struikelde en viel bijna, ik greep haar bij den arm en trachtte toen mij te houden alsof ik van niets wist; ik sprak over onverschillige dingen en deed vragen.

„Zouden haar ouders mij nog willen hebben op mijn oude kamers?”

„Zeker, antwoordde zij, de senor kan komen.”

Toen was ik onhandig genoeg om haar te laten vertellen wat er gebeurd was.

„Is José Perez teruggekeerd?”

„Neen senor, hij zal nooit terugkeeren!” snikte zij.

„En jij trouwt met oude Guarda?”

„Ja, senor.”

„Is Perez dood?”

Zij wist het niet, hij had nooit geschreven en zij had niets van hem gehoord.

En toen beetje bij beetje, hoorde ik iets van de tragedie die zich in mijn afwezigheid had afgespeeld. De dingen waren van kwaad tot erger gekomen in de kleine huishouding.

Haar vader was ziek geweest, haar moeder knorrig en de oude Guarda had als het noodlot toegezien en gegrijnsd; hij wilde het kind over het hoofd zien, maar tot één prijs.

Iedereen zeide dat het zoo goed van hem was om haar nu nog te willen trouwen, een meisje zonder naam, een slechte vrouw. Ik onderstel, dat ik mij verwonderd toonde, dat zij zoo gewillig was om zich op te offeren.

„Dat begrijpt u niet senor,” zeide zij en ik zag dat zij geen tranen meer had. „Er komt een tijd dat men moe is. Ik heb „neen” gezegd, Santa Maria hoe vaak heb ik niet „neen” gezegd en de heilige Maagd gebeden om mij te helpen! Maar zij zijn met hun drieën en drie zijn sterker dan één. Thuis zeggen zij niets, maar zij kijken mij aan en hun oogen zeggen: „wij verhongeren, Brigida laat ons

De Engelsche prinses Mary en prins Albert in Earl's Court te Londen in een karretje van den bergspoorweg (montagne russe).

verhongerden.” Je wordt eindelijk moe en ik ben uitgeput. Het kan mij niet meer schelen.”

Ik kon niets doen, niets zeggen, maar wij waren oude vrienden en ik denk dat het haar verlichtte om haar hart uit te storten voor iemand die met haar meevielde.

De straten in dit gedeelte van de stad waren verlaten, heel Zafra maakte plezier in het andere gedeelte. Wij gingen langs een huis waarvan de deur openstond; binnen zat een meisje bezig een kind te verzorgen en er voor zingend.

Met een wenk hield Brigida mij tegen en wij luisterden een oogenblik naar een wiegeliedje, dat ik dikwijls door de vrouwen in Spanje heb hooren zingen.

Brigida luisterde als betooverd, zij huiverde en wendde zich tot mij: „U hebt mij gezien senor? U weet waar ik geweest ben?”

Ik knikte. „Is het niet wreed! Dat zong ik ook voor mijn kleinen José, en dat meisje mag gelukkig zijn en ik niet. Ik hield zooveel van hem, mijn kleine José was alles, wat ik had om mij aan hem te herinneren.”

„Was het noodig?”

Plotseling veranderde zij geheel en zij snelde vooruit tot wij den hoek van de straat omgingen en voor het huis stonden. Toen draaide zij zich plotseling om met een woeste uitdrukking in haar oogen. „U moet niets zeggen, en zij zullen niets zeggen, maar ik zal het U vertellen omdat U José Perez ook kende en U ook van hem hield; maar hij ging weg en ik weet zeker dat hij dood is en wat moet ik doen met mijn zoontje, mijn hartekind als ik trouw? Moet ik hem hier laten?” Zij wees naar de deur. „Hier zou hij niet lang leven en Sr. Guarda — U kent hem niet, maar ik ken hem — hij zou hem dooden. Hij wilde mij hebben, hij heeft mij gevangen. Ja, ik ben gevangen. Maar hij hield niet van José Perez en diens kind zou hij dooden. Hij is heel wreed. De goede nonnen zullen mijn kleinen José verzorgen en misschien als hij een man is en de oude Guarda is dood zullen zij hem mij laten zien. Hier zullen zij blij zijn omdat hij weg is en ik zal lachen omdat hij veilig is, maar mijn hart zal weenen. Ik zal nu altijd weenen. Perez is dood, hij is nu in den hemel, dat weet ik en voordat ik mijn zoontje naar de nonnen bracht hield ik hem omhoog zoodat zijn Vader hem zou zien en begrijpen wat ik deed.”

Ik betrok mijn vroegere kamers weer en binnen de week werd het huwelijk voltrokken. De oude Guarda met een leelijken grijnslach op zijn leelijk gezicht bracht de doodsbleeke Brigida naar zijn huis.

Ik zag Brigida slechts één keer terug, drie weken voordat ik Zafra verliet. Het was op den morgen na den dag dat ons gedeelte van de stad in koortsachtige opwindung was over het bericht, dat José Perez niet dood was; hij kwam zelfs terug, hij kon elk oogenblik hier zijn! De gemeene Amerikanen hadden hem gespaard en niet alleen dat, hij was ook bevorderd en hij kwam terug om Brigida te trouwen! Hij was te lui geweest om te schrijven, maar nu was alles in orde. Er waren menschen genoeg die hem het nieuws vertelden en hij nam het slecht op, zooals te verwachten was.

Een dag later werd Brigida doorstoken gevonden op de trappen, die ik haar had zien opsnellen in den nacht toen zij haar kind wegbracht. Haar vroegere aanbieder werd gearresteerd, als verdacht van den misdad en later terechtgesteld. Het eenige wat hem speet was, dat hij den ouden Guarda ook niet had gedood, maar de oude man was zoo voorzichtig geweest om in huis te blijven. Brigida was nog niet dood toen zij haar vonden en zij vroeg naar mij. Het was aandoenlijk om haar te zien.

„Hebben zij hem gepakt?” vroeg zij flauwtjes.

Ik knikte.

„Zullen zij hem dooden als ik sterf?”

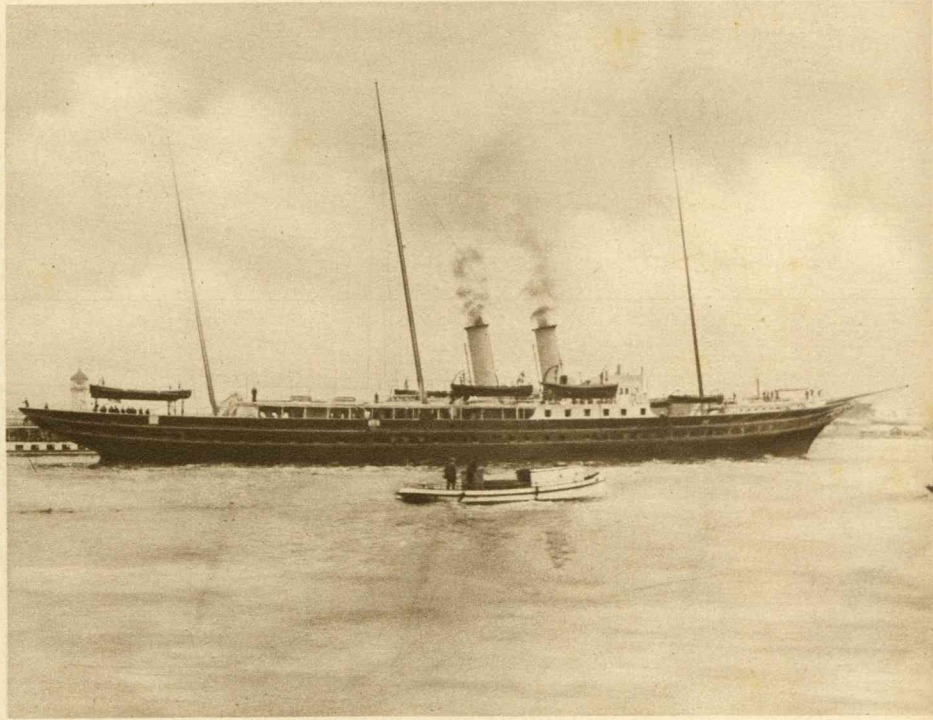
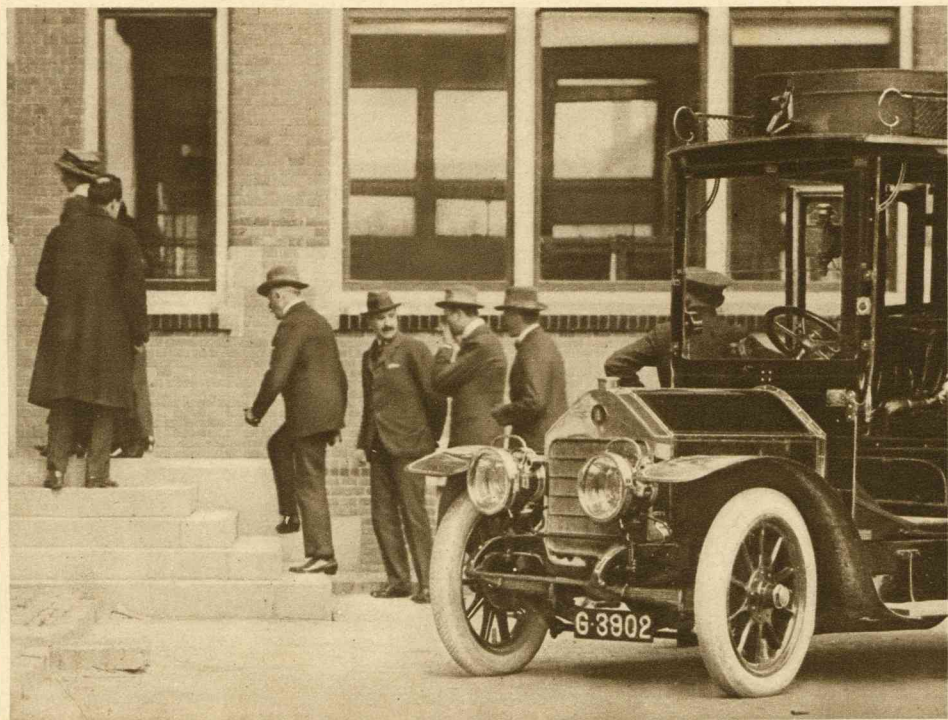
„Daar ben ik wel bang voor.”

„Arme José! Ik zou zoo graag willen, dat U hem vertelde waarom ik daar was. Ik wilde de nonnen smeecken om mij ons zoontje terug te geven, zoodat zijn Vader trotsch op hem kon zijn. Ik dacht, dat dat hem misschien gelukkig zou maken en hem mij zou doen vergeten.” „Misschien is het beter zooals het nu is,” zeide ik.

„Ik dacht dat hij zou ontsnappen,” zeide zij, ik heb niet gezegd wie mij heeft gestoken, ik wilde dat hij zou ontsnappen. Arme José! En ik sterf en hij zal ook sterven; misschien zal hij mij vergeven als wij beiden dood zijn? Het was het laatste wat ik van Brigida hoorde, want dien nacht stierf zij.

En nu als ik een schets maak van de oude deur en de witte muren waar de pleister en de kalk van afschilferen, dan denk ik er over hoeveel arme vondelingen, die aan de zorg van de nonnen worden toevertrouwd, een even treurige geschiedenis hebben als José.

Naar het Engelsch van
FREDERICK M. FENN.

De Hertog van Connaught heeft een kort bezoek gebracht aan ons land; aan boord van zijn jacht „Alexandra” (zie foto) kwam hij te Rotterdam aan. De andere foto stelt den hoogen gast voor, aankomende bij de diamantslijperij der firma Asscher te Amsterdam.